

Publicerad 2023-09-23 01:48 av lodjuret/seglare

Texten handlar här om en kvinna som går under namnet Barbro. Hon har en kusin i Härnösand, en i Östersund men bor själv i Stockholm och är över sjuttiofem år. För att få motion har hon handikapp på eget bevåg.

Något litet om handikapp

Låt oss här kalla kvinnan för Barbro. För att göra spelet mera spännande har hon eget handikapp och det meddelar hon gärna sin motspelare även. Hon står och övningsspelar biljard i en stor och känd biljardhall på

den norra sidan, efter bron om man har Sankt Eriksplan i ryggen. Inte ända fram till Fridhemsplan södra utan mera precis före den korsningen. När hon står där och siktar in sig på bollen, kommer det en helt ung man

fram till henne och frågar om hon vill ha ett spel. Jo, det kan hon ju tänka sig. Hon säger då att hon vill spela på de bollar som är ett till sju, så kan gossen, som nog är under fyrtio år, ta nian upp till femton. Vilket han kan tänka

sig att gå med på. För att vara artig ber han henne spränga. Precis innan hon gör det, precis före stöten föreslår hon att hon skall sätta alla sina bollar i miljön, och så får han försöka sätta sina i hörnen. Han yttrar sig precis i samma

ögonblick hon för fram kön till stöt. Alldeles på tok för sent förstås, för hon har ju redan satt den första bollen i det hål som befinner sig i mitten av bordet. Reglen säger att den som får i en av sina bollar får fortsätta spela.

En efter en sätter hon sedan samtliga av nummer ett till sju i först vänster miljö, sedan höger och vänster

igen tills den svarta blir kvar, vilken hon berättar om
att hon skall sätta i vänster miljö. Hon gör förstås en
liten paus efter vinsten

och föreslår sedan att han får spränga nästa gång och
då byter de håll. Hon får hörnen och han får vänster
och höger miljö. Antydande att rättvisan bör kunna
råda. Vilket måste kännas skönt för omväxling bör
ju kunna just förnöja.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten